

רע"פ 7963/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 7963/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בע"פ 57347-05-17 מיום
9.10.2018 שניתן על ידי כב' סג"נ ו' מרוז וכב'
השופטים ש' בורנשטין וד' עטר

בשם המבקש: עו"ד איתי בר עוז
בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ו' מרוז, סג"נ, והשופטים ש' בורנשטין-ד' עטר) בע"פ 57347-05-17 מיום 9.10.2018 בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כב' השופטת ר' גלט) בת"פ 21210-06-15 מיום 5.1.2017 ומיום 3.4.2017 בהתאמה.

1. המבקש, אסיר בכלא איילון, הורשע בעבירה של מעשה מגונה בפומבי לפי סעיף 349 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק). על פי כתב האישום, המבקש הובא לטיפול במרפאת השיניים בכלא, בליווי סוהר, בעת שבמרפאה שהו רופאת השיניים (להלן: המתלוננת) והסייעת. בסיום הטיפול, בעת שהמתלוננת הקלידה את סיכום

עמוד 1

הטיפול במחשב, פנה אליה המבקש וביקש ממנה להקשיב לו. כשהסתובבה המתלוננת אל המבקש, הבחינה כי המבקש הוציא את איבר מינו דרך חור במכנסיו, דחף את איבר המין החוצה ונגע בו בידו. במקביל כיסה המבקש את מבושיו בעזרת קופסת קרטון שהחזיק בידו, כך שיתר הנוכחים בחדר, הסוהר והסייעת, לא היו יכולים להבחין במעשיו. בגין האמור הושטו על המבקש שישה חודשי מאסר בפועל, מתוכם חודש אחד בחופף למאסרו הנוכחי וחמישה חודשים במצטבר אליו, וכן שישה חודשי מאסר על תנאי.

2. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי וטען, בין היתר, כי לא מתקיים היסוד "פומבי" שבעבירת מעשה מגונה בפומבי מכיוון שהאירוע אירע בחדר הטיפולים במרפאת השיניים שבבית הסוהר. בית המשפט המחוזי דחה טענה זו, בהתייחסו להגדרת המונחים "פומבי" ו-"מקום ציבורי" בחוק ובפסיקה וקבע כי יש לראות במרפאת השיניים של בית הכלא מקום שעשויים להימצא בו אנשים נוספים ולבטח אינו רשות היחיד. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור גם על יתר חלקיו, ומכאן הבקשה שלפניי.

3. בקשת רשות הערעור ממוקדת בטענה כי השאלה מהו מקום "פומבי" לצורך הרשעה בעבירה של מעשה מגונה בפומבי מעלה סוגיה משפטית עקרונית בעלת חשיבות ציבורית שטרם לובנה בפסיקתו של בית משפט זה. לטענת המבקש, אירוע המתרחש בתוך חדר טיפולים במרפאת שיניים בבית סוהר, אותו לא ראה איש פרט למתלוננת, אינו מקיים את היסוד "פומבי" הנדרש לצורך הרשעתו, ועל כן יש להורות על זיכוי. לתמיכה בטענתו מפנה המבקש לסעיף 10 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996, שכותרתו "שמירה על כבודו ופרטיותו של המטופל" וטוען כי חדרי הטיפולים במרפאה אינם מקום ציבורי ולראייה אינם מצולמים על ידי מצלמות אבטחה. עוד טוען המבקש כי הפירוש שנתנו הערכאות הקודמות למונח "פומבי" רחב יתר על המידה, וכי ככל שניתן להציע למונח מספר פירושים סבירים, יש להכריע לפי הפירוש המקל בהתאם להוראת סעיף 34א לחוק.

4. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה, מאחר שהמקרה דנן לא מעורר כל שאלה עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש. לטענתה, למונח "פומבי" ניתנה הגדרה רחבה בחוק אשר יש ליישמה בהתאם לתכלית סעיף העבירה. לשיטתה, מכיוון שנכחו במרפאה אנשים נוספים שהיו יכולים לראות את המעשה וכן מכיוון שעסקין ב"מקום" אשר קיימת אליו גישה לחלק מסוים מהציבור – סוהרים ונותני שירות נוספים – הרי שמדובר במקום ציבורי.

5. לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. על אף טענת המבקש כי העניין מעלה שאלה כללית בדבר פרשנות החוק, עניינו מוגבל למעשה ליישום הגדרות החוק על נסיבות המקרה הפרטני ועל כן אינו עומד באמות המידה שהותוו ברע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, לו(3) 123 (1982) לשם מתן רשות ערעור.

6. למעלה מן הצורך אעיר, כי לא מצאתי פגם באופן הניתוח אותו נקט בית המשפט המחוזי. סעיף 349 רישא לחוק קובע כי "העושה מעשה מגונה בפומבי בפני אדם אחר, ללא הסכמתו... דינו-מאסר שנה". המונחים הרלוונטיים לענייננו מופיעים בסעיף 34כד לחוק:

"פומבי", לענין מעשה -

(1)מקום ציבורי, כשאדם יכול לראות את המעשה מכל מקום שהוא;

עמוד 2

(2) מקום שאינו ציבורי, ובלבד שאדם המצוי במקום ציבורי יכול לראות את המעשה;

'מקום ציבורי' - דרך, בנין, מקום או אמצעי תעבורה שיש אותה שעה לציבור זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום, וכל בנין או מקום המשמש אותה שעה להתקהלות ציבורית או דתית או לבית משפט היושב בפומבי;

'ציבור' - לרבות כל חלק ממנו העלול להיפגע מהתנהגות שעליה מדובר בהקשרו של מונח זה; (ההדגשות הוספו - ג'.ק.)

המונח ציבור, כמובא לעיל, מוגדר בהרחבה וכולל בחובו גם "כל חלק ממנו העלול להיפגע מהתנהגות שעליה מדובר בהקשרו של מונח זה". אמנם, מרפאת בית הכלא אינו מקום פתוח לכל והגישה אליו מוגבלת. עם זאת, די כאמור שתהיה גישה לחלק מהציבור לשם הגדרתו כ"מקום ציבורי". מרפאת בית הכלא, על חדרי הטיפול שבה, היא מקום אליו יש "זכות או רשות של גישה" לחלקו של הציבור אשר עובד במקום, דוגמת הרופאות, הסייעות והצוות המנהלי וכן מטופלים אחרים ומלוויהם. פירוש זה עולה בקנה אחד עם התכלית אותה באה עבירת מעשה מגונה בפומבי למלא - למנוע מצב בו ייחשף אדם בעל כורחו וללא הסכמתו למעשה מגונה שמבצע אחר. אף במצב הדברים שהתרחש, אמנם המתלוננת בלבד היא שנחשפה למעשי המבקש, אולם במקום נכחו אנשים נוספים ואף לא מן הנמנע כי באותה עת יכנס למקום מטופל נוסף, בהתחשב בעובדה שהאירוע התרחש לאחר סיום הטיפול. על כן, המבקש ביצע מעשה מגונה בפומבי עת חשף את עצמו בנוכחות הצוות המטפל בחדר הטיפולים שבמרפאה.

7. מטעמים אלו, ולאחר שלמבקש ניתן יומו בפני שתי ערכאות, העניין שלפניי אינו מצדיק דיון ב"גלגול שלישי". הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ז באדר ב' התשע"ט (3.4.2019).

ש ו פ ט